



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **Mgr. R. P.**, bytem H. 141, proti žalovanému **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. 501/2015-900000-304.4, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Rozhodnutím Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „CÚ“) ze dne 2. 4. 2014, č. j. 15556-2/2014-580000-12 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPK“), jehož se měl dopustit

porušením povinnosti stanovené v § 21e odst. 1 písm. b) ZPK tím, že dne 17. 7. 2014 okolo 9:20 hod. jako řidič vozidla tov. zn. Fiat Doblo, reg. zn. X, před užitím zpoplatněné pozemní komunikaci, a to na nájezdu rychlostní silnice R35 v prostoru exitu Přáslavice, 281. km ve směru na Lipník nad Bečvou, nevyznačil údaj o registrační značce vozidla na žádném ze dvou dílů kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku. Za tento přestupek CÚ žalobci uložil pokutu ve výši 1.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Dále CÚ rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014, č. j. 40573-18/2014-580000-01 rozhodl, že plk. Ing. T. S. není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci řízení o přestupku sp. zn. 40573/2014-580000-12.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a obě rozhodnutí CÚ potvrdil.

A. Žalobní body

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, a to konkrétně jeho výroku I., jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ve věci samé, tj. o přestupku. Žalobce namítal, že:

- 1) mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“);
- 2) skutek, který byl označen za delikt, byl chybně posouzen;
- 3) žalovaný neměl pravomoc ve věci rozhodovat, neboť domnělý přestupek řešila jako první Policie ČR, která jej měla následně předat k rozhodnutí obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností dle § 40 odst. 4 písm. b) ZPK. Dle § 40 odst. 8 ZPK je celní orgán příslušný řešit přestupek dle § 42a odst. 2 ZPK pouze zjistí-li jej jako první;
- 4) CÚ projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce v rozporu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť žalobce doručil CÚ řádně omluvu, v níž byla jako důvod uvedena námitka nedostatku pravomoci CÚ rozhodovat;
- 5) u výslechu (při ústním jednání) byli pouze dva policisté, přestože byl žalobce kontrolován dvěma policisty a jednou policistkou. Během kontroly se policisté vykazali pouze svými služebními čísly (308514, 319617, 321481), u jednání však byli ztotožnění pouze podle jmen, tudíž mohlo dojít k záměně a k výslechu se dostavili jiní policisté a vypovídali v rozporu se skutečností.

Závěrem žalobce požadoval, aby soud uvedené policisty vyslechl, provedl jejich ztotožnění a dotázal se jich, proč předali přestupek úřadu, který nemá zákonné oprávnění věc rozhodovat a proč konali a pozměňovali údaje na placeném kuponu, aby tak vytvořili uměle přestupek a poškodili žalobce. Dále požadoval, aby soud přezkoumal, zda se stal přestupek, a byly splněny všechny podmínky dokazování, prokazování zdůvodnění a šetření ze strany žalovaného, aby soud přezkoumal maximální sankci za přestupek, a následně rozhodnutí žalovaného zrušil, resp. zrušil nebo odstranil sankci, která byla udělena na základě nezákonného rozhodnutí žalovaným.

Při jednání dne 29. 3. 2017 žalobce namítal, že soud projednává věc v nesprávném obsazení, neboť se jedná o správní delikt, tudíž by měl ve věci rozhodovat specializovaný senát. K věci samé zdůraznil, že o svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním nebyl poučen od okamžiku provedení výslechu policistů, přičemž případné poučení o právu dle § 36 odst. 3 s. ř. na počátku řízení není dostačující. Od výslechu policistů dne 9. 9. 2014 do dne vydání rozhodnutí dne 12. 9. 2014 uplynuly 3 dny, z toho 2 dny pracovního klidu, tj. doba extrémně krátká, nepostačující k seznámení se s podklady rozhodnutí. Dále namítal, že nesouhlasí s fotodokumentací, neboť došlo k manipulaci s předmětným kupónem ze strany policistů. Fotodokumentace neobsahuje fotografii dálniční známky vylepené na čelním skle z pohledu zevnitř vozu. Pohled zvenčí je z pohledu aplikované právní normy nevypovídající, neboť na této straně žádné identifikační údaje vozidla uvedeny nejsou. Objektivní důkaz o spáchání přestupku tedy neexistuje. Dále namítal, že došlo k záměně kupónů, neboť na fotografiích je zobrazen úplně jiný kupón. Závěrem uvedl, že byl celníky kontrolován v květnu a dálniční známky byla v pořádku.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že procesní práva žalobce byla respektována, včetně práva seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s. ř., rozhodnutí má předepsané náležitosti, bylo vydáno v mezích kompetence CÚ, sankce a náklady řízení byly uloženy dle zákona, přičemž výši sankce CÚ řádně odůvodnil. S námitkami týkajícími se omluvy z ústního jednání a identifikace vyslechnutých policistů se vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že obsah výpovědí policistů žalobci nevyhovuje, není důvodem k opakovaným výslechům těchto policistů. CÚ byl k projednání přestupku příslušný, což rovněž zdůvodnil již v napadeném rozhodnutí, přičemž ve vyjádření zdůraznil, že místní příslušnost celního úřadu, který se o přestupku dozvěděl jako první, je dána u přestupků v systému elektronického mýtného (§ 42a odst. 3 ZPK), v posuzované věci se však jedná o přestupek v systému časového zpoplatnění (§ 42a odst. 2 písm. c) ZPK).

D. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 13. 1. 2015 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Námítka nesprávného obsazení soudu

Ačkoli soud poskytl žalobci vysvětlení problematiky obsazení soudu rozhodujícího ve správním soudnictví již v jednacím síni, opakuje: Dle § 31 odst. 1 s. ř. s. *ve věcech správního soudnictví, nestanoví-li zákon jinak, rozhoduje krajský soud ve specializovaných senátech složených z předsedy a dvou soudců*. Dle odst. 2 téhož ustanovení však *ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění,*

uchazečů o zaměstnání a jejich podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci podle předpisů o zaměstnanosti, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory, dávek pěstounské péče, ve věcech přestupků, mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, jakož i v dalších věcech, v nichž tak stanoví zvláštní zákon, rozhoduje specializovaný samosoudce. Jelikož předmětem rozhodování žalovaného v posuzované věci bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí CÚ o přestupku, rozhodoval v souladu s citovaným § 31 odst. 2 s. ř. s. o žalobě namísto senátu samosoudce.

Námítka nedostatku pravomoci správního orgánu.

Námítku nedostatku pravomoci správního orgánu vznesl žalobce již v odvolání proti rozhodnutí CÚ a žalovaný se touto námitkou podrobně na str. 5 napadeného rozhodnutí zabýval, přičemž jeho argumentace je věcně zcela správná.

Podle § 43 odst. 4 ZPK ve znění účinném do 31. 12. 2015 správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává v přenesené působnosti obecní úřad obce s rozšířenou působností, nebo Ministerstvo dopravy podle působnosti stanovené v § 40 odst. 2 písm. j), anebo celní úřad podle působnosti stanovené v § 40 odst. 8. Správní delikty podle § 42a odst. 2 a 3 a § 42a odst. 4 písm. a), b), c) a d) může projednat v blokovém řízení Policie České republiky nebo celní úřad. Správní delikty podle ust. § 42a odst. 1 písm. a), b), g), h), i), j) a k) může projednat v blokovém řízení obecní policie.

Podle § 40 odst. 8 ZPK ve znění účinném do 31. 12. 2015 celní úřad projednává správní delikty podle § 42a odst. 2 a 3 a odst. 4 písm. a) až d) a § 42b odst. 2. K projednání přestupků uvedených v § 42a odst. 3 je místně příslušný celní úřad, který přestupek zjistil jako první.

Pojem „správní delikty“ je v § 40 odst. 8 a § 43 odst. odst. 4 ZPK užit v obecném významu, tj. tak, že zahrnuje jak přestupky podle § 42a ZPK, tak správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob podle § 42b ZPK. Věcná příslušnost celního úřadu k projednání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. c) ZPK, o nějž šlo v posuzované věci, je tak dána první větou § 40 odst. 8 ZPK. Věcná příslušnost obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 40 odst. 4 ZPK je v dané věci vyloučena, neboť podle tohoto ustanovení obce s rozšířenou působností projednávají správní delikty podle ZPK s výjimkou mj. správních deliktů, k jejichž projednání je příslušný celní úřad. Pravidlo pro určení místní příslušnosti, zakotvené ve větě druhé tohoto ustanovení, na kterou žalobce soustavně upozorňuje, se v dané věci neuplatní, jelikož se týká přestupků podle § 42a odst. 3, nikoliv podle § 42a odst. 2 ZPK, tedy pouze přestupků v systému elektronického mytného. Místní příslušnost CÚ je v posuzované věci dána § 55 odst. 1 zákona o přestupcích, protože přestupek byl spáchán v jeho územním obvodu. Žalobní bod 3) je tudíž lichý.

Námítka jednání bez žalobce v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích

Z obsahu spisu vyplývá, že CÚ dne 18. 8. 2014 nařídil ve věci jednání na den 9. 9. 2014. Žalobci bylo předvolání k jednání fakticky doručeno dne 1. 9. 2014, přičemž již dne 20. 8. 2014 byla zásilka obsahující předvolání uložena na poště a žalobce byl vyzván k jejímu vyzvednutí. Dne 4. 9. 2014 byla CÚ doručena omluva žalobce z nařízeného jednání, v níž žalobce uvedl, že důvodem jeho omluvy je nevyhovující termín a nepříslušnost správního orgánu o věci rozhodovat, dále skutečnost, že ve věci byla vznesena námitka podjatosti, která dosud nebyla vyřízena. CÚ v odůvodnění rozhodnutí ze dne 12. 9. 2014 uvedl, že důvod „nevyhovujícího termínu“ nebyl řádně specifikován a námitka spočívající v odlišném nahlížení žalobce na otázku příslušnosti správního orgánu, není náležitou omluvou, neboť se nejedná o důvod, pro který by se žalobce nemohl k jednání CÚ dostavit. Žalovaný se na str. 6 napadeného rozhodnutí s otázkou náležitosti omluvy žalobce vypořádal a závěr CÚ aproboval.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32: *„zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích“*. Pojem „náležitá omluva“ byl proto již v judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví opakovaně vykládán. S odkazem na dřívější judikaturu shrnul podmínky náležité omluvy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, takto: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“*

Hodnocení omluvy žalobce ze dne ze dne 4. 9. 2014 CÚ i žalovaným nelze ze strany krajského soudu ničeho vytknout. Tvrzení o „nevyhovujícím termínu“ nebylo žalobcem nijak konkretizováno, tudíž se správní orgány nemohly zabývat tím, zda důvod, který činil nařízený termín jednání pro žalobce nevyhovujícím, by skutečně mohl být jako důležitý hodnocen. Odlišné hodnocení procesních či skutkových otázek žalobcem oproti CÚ pak za důležitý důvod, pro který by se žalobce nemohl k jednání dostavit, považovat nelze, neboť toto tvrzení není svojí povahou vyjádřením nemožnosti konat jednání z důvodu na straně účastníka řízení. CÚ proto nepochybil, když dne 9. 9. 2014 projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobní bod 4) je tudíž nedůvodný.

Námítka porušení práva seznámit se s podklady rozhodnutí

Za nejzávažnější porušení svých procesních práv považuje žalobce sám skutečnost, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí ve fázi těsně před jeho vydáním, resp. nebyl poučen o svém právu se s podklady rozhodnutí v uvedeném stádiu řízení seznámit ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř.

Právem obviněného z přestupku seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ten ve svých rozhodnutích zejména zdůrazňuje, že obviněný z přestupku musí být srozuměn s tím, že u jednání, k němuž je předvoláván, bude věc nejen projednána, ale i rozhodnuta, tudíž v případě, že se nedostaví k ústnímu jednání, připravuje se sám o možnost se s podklady rozhodnutí seznámit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2006, č. j. 1 As 19/2005-71).

V posuzované věci byl žalobce v předvolání k jednání ze dne 18. 8. 2014 výslovně poučen, že v řízení (pozn. soudu - a tedy logicky právě při nařízeném jednání) může využít svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním.

Vydání rozhodnutí až po ústním jednání s určitou časovou prodlevou sice představuje vadu řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46), je však nutno dodat, že tato vada zpravidla nemívá vliv na zákonnost rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Tak je tomu i v nyní projednávaném případě, kdy CÚ rozhodl s 3 dnů od ústního jednání, avšak ze spisu vyplývá, že zjišťování skutkového stavu bylo uzavřeno při ústním jednání dne 9. 9. 2014 a po jeho skončení již CÚ neopatřil jakékoli další podklady a nečinil žádné úkony, k nimž by se žalobce mohl vyjadřovat. Je zřejmé, že doba 3 dnů od konání ústního jednání do dne vydání rozhodnutí byla dobou potřebnou pro písemné vyhotovení a vypravení rozhodnutí.

Nařízení samostatného termínu pro seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. je tedy nutné pouze tehdy, pokud po provedeném ústním jednání byly nějaké další podklady rozhodnutí shromažďovány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26). Krajský soud se judikaturními závěry zcela ztotožňuje a nemá důvod se od nich v posuzované věci nijak odchylovat.

Lze tedy uzavřít, že žalobce se i přes výslovné poučení CÚ zbavil možnosti se s podklady rozhodnutí seznámit svou nepřítomností při ústním jednání. Žalobce tudíž nebyl na svém procesním právu dle § 36 odst. 3 s. ř. ze strany CÚ nijak krácen a žalobní bod 1) je nedůvodný.

Výslech policistů

K námitkám týkajícím se výslechu policistů krajský soud uvádí, že především je obsahem spisu vyvrácena námitka, že by nebyli vyslechnuti všichni tři zasahující

policisté, neboť z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 9. 9. 2014 vyplývá, že byli vyslechnuti všichni tři policisté, kteří silniční kontrolu v posuzované věci prováděli, a to prap. J. K., prap. Bc. A. H. i prap. M. K.. Správní orgán I. stupně obsah všech tří výpovědí ve svém rozhodnutí prakticky ocitoval a posléze je hodnotil.

O identifikaci kontrol provádějících policistů dle krajského soudu nevznikla v řízení žádná rozumná pochybnost. Prap. J. K. byl na oznámení přestupku, do nějž žalobce přímo na místě uváděl své vyjádření, identifikován nejen číslem, ale i jménem a příjmením, identifikace ostatních policistů vyplynula z úředního záznamu ze dne 17. 7. 2014, a následně také z výpovědí všech policistů při ústním jednání, kde se vzájemně ztotožnili. K záměně policistů tedy zřetelně nedošlo. Žalobní bod 5) je tudíž nedůvodný.

Ostatní námitky

Zbýlé žalobní námitky jsou zcela nekonkrétní a neurčité.

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je povinen popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008 – 78).

Namítal-li proto žalobce v úvodu, že skutek, označený za delikt, byl chybně posouzen (žalobní bod 2), a dále požadoval, aby soud přezkoumal, zda se stal přestupek, a byly splněny všechny podmínky dokazování, prokazování zdůvodnění a šetření ze strany žalovaného, aby soud přezkoumal maximální sankci za přestupek, aniž by své výtky a požadavky konkretizoval, nejedná se o dostatečně konkrétní žalobní bod. Krajský soud tudíž nemůže než obecně konstatovat, že z obsahu spisu nevyplývá, že by dokazování nemělo proběhnout zcela v souladu s podmínkami stanovenými s. ř.

Důvod k opětovnému výslechu svědků nevyvstal ani v rámci soudního řízení, kdy argumentem žalobce je, že svědkům chce položit konkrétní, v žalobě nastíněné otázky, když žalobce neuvedl, v čem měly tvrzené rozpory ve výpovědích svědků spočívat. Soustavné tvrzení žalobce, obsažené v žalobě, odvolání proti rozhodnutí CÚ, jakož i ve stížnosti na postup policistů, o tom, že policisté jednali ve zlém úmyslu či dokonce spáchali trestný čin, nejsou ničím podložena.

Pokud při jednání žalobce uvedl nové konkrétní výtky vůči zjištěnému skutkovému stavu, jednalo se o žalobní body opožděné ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s., podle něhož může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. K novým tvrzením proto soud nebyl oprávněn přihlídnout a těmito se zabývat.

E. Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

F. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 29. března 2017

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová